

Magyar örökség – örök magyarság

Miért fontos az idegen hatalmaknak a
Kárpát-medence meghódítása?

*„Ti azt mondtátok: Döntsön az erőszak!
S hangotok zavart most, mint mocsarak habja.
De én azt mondom: dönt majd az erős Nap!
Kltárom tiszta szavamat a Napra.*

(Babits Mihály: Csonka Magyarország, 1923.)

I.

„Szabadság! Itten hordozzák véres zászlóidat...”

A Közép-Európa történetébe belelapozunk, azt látjuk, hogy az ókoron és a középkoron át napjainkig hatalmas harcok dúlnak a belső területekért, s a kontinens *Mag-jáért* a Duna-medencéért, amelyről nyugati és hazai tudósok legújabban megszerzett kutatási eredményei egyértelműen bizonyítják, hogy egy hatalmas eurázsiai birodalom központi részeként legalább nyolc-, lehetséges hogy tizenkettőde egyes kutatási adatok tényanyaga szerint már harmincötezer éve biztosan azon nép által lakott terület, amelynek egyeneságú szellemi és genetikai örököse a ma *magyarként* ismert nép. E nép az ismert történelem népeihez viszonyítva, eredendően olyan kulturális és civilizációs kincssel rendelkezett és rendelkezik, mely a kőkorszakokon, a bronz- és a vaskorszakon, majd az ókoron át egészen a középkor végéig sugárzó szellemi erejével fénybe borította az egész kontinentet. Ez a kisugárzás a magyar történelem kedvezőtlen alakulásával, önállóságunk csorbulásával az újkor kezdetétől csökkenni látszik, majd a XX. század elejétől napjainkig drasztikus területvesztésekkel, majd az ember- és nemzetidegen vörös ideológia terjedésével a XX. század utolsó harmadában szinte teljesen megszűnt. Ma viszont ez a nemzetérv minden külső és belső romboló hatalom lelket és területet hódító szándékai ellenére, mint a hamvaiból megéledő fönix, megújulni látszik, s intenzitása szemmel láthatóan rohamosan növekszik.

A tudni vágyóban folyamatosan merül fel a kérdés, miért a történelmen napjainkban átívelő harc lakóhelyünkért. Mintha a föld, a táj hordozna valami különös eszenciát magában, mely titokzatos erőként arra determinálja az idegeneket, hogy megszerzésére törjenek, s a rajta élő ősnépet, hogy mindenáron megmaradjon, s a veszély, az elnyomás dacára fejlődjön, erősödjék. A hivatalos válasz általában mindig ugyanaz, melynek megadásakor a Kárpát-medence *stratégiai helyzetét* elemzik. *Itt* is ad egyfajta magyarázatot, mely az igazság szerves része, de nem fedi a teljes valóságot. Hogy mi akkor a teljes igazság? Ennek eredünk a nyomába e munka során.

Ha a legutóbbi 500 év magyar történetében körülnézünk – talán a Mátyás birodalmának romjain létrejött török uralomtól kéne kezdenünk –, a magyar nemzet a Horthy-rendszer időszakának kivételével folyamatosan idegen uralmak alatt élt, s e rövid időszakot is külföldi erők jelenléte zavarta. Keleti és nyugati hatalmak egyaránt örök időkre magukénak akarták tudni a történelmi Magyarországot, s nem sajnálták érte semmilyen áldozatot, hogy uralmuk alá hajtsák azt. S ez nem csupán Magyarország „komp-ország” volta, azaz fekvése miatt viselt stratégiai szerepe végett volt és van így, ahogy Ady írta, mely „*kompol Kelet és Nyugat között*”.

Így érkeztek ide *Augustus* császár hadai, hogy a meghódítandó területeknek biztosan védhető határokat szerezzenek a keleti „barbár” betörések ellen a Duna vonalánál, a *Barbarikum* oldalán megjelenő, *Pannoniába* be-betörő *szkíta jazigokkal, gétákkal, dahákkal, gypüdákkal, szarmatákkal* szemben. Legalábbis ilyesméről ad hírt a kanonizált történetírás. A hódítás, a más népek leigázásának, területeik gyarmatosításának mindenkori római szándéka mellett ugyanez vezette a főhatalmát a Duna-Tisza közé kiterjeszteni igyekvő *Domitianus* császárt, majd *Trajanust* is. A valóság azonban úgy néz ki, s ebben a hitemben megerősítenek *Mesterházy Zsolt* kutatási eredményei is, hogy a római történelem nem más, mint egy, a magyar népek ellen vívott többévszázados világháború története, mely egy többezer kilométeres frontszakaszon folyik a mezopotámiai Parthiától a Pannoniáig húzódó teret kitöltő magyar népek ellen.

Atila hunjai és az avarok is rákényszerítettek az ellenséges környezetben, hogy megfélemlítő hadjáratokkal retentsék el – főként – nyugati szomszédaikat, bár ma már tudjuk, hogy ezeknek a dicsőséges hadjáratoknak jelentős felsőbb küldetésbeli céljuk is adatott. Ennek lényege a rabszolgatartó, emberellenes nyugati társadalmi rend, valamint az ezt indukáló zsidó-keresztény istenkép visszaszorítása volt. Ugyanakkor itt ki kell emelnünk, hogy ezeknek a hadjáratoknak, pl. a római imperialista, terjeszkedő, gyarmatosító külpolitikával szemben, soha nem volt célja mások leigázása, illetve területhódítás. Ha az igazi okokat keressük, egészen másfelé kell „kalandoznunk”.

A mikor az árpádi visszatelepedés 904 és 907 között befejeződött, a magyar törzsek a pusztaszeri megállapodás értelmében elfoglalták szállásterületeiket a Kárpát-medencében, közigazgatásuk alá vonták és belakták az országot, azaz alig fejeződik be a magyarság e frissen érkezett, a Birodalom keletebbi vidékéről való népességének megtelepedése saját ősi jussában, a Nyugat már nem tud nyugodni, hadakat gyűjt, egyesíti haderejét, és Pozsonynál megtámadja a magyarokat. A pozsonyi csata több napig tart, s benne a magyar haderő megsemmisítő csapást mér a nyugati világ szárazföldi és folyami katonai erejére. Ekkor, hogy a Kárpát-medence ellen indított további nyugati hadjáratoknak elejét vegyék, a magyar hadvezetés mintegy a X. század nyolcvanas évéig folyamatosan hadjáratokat indít a Nyugat ellen. E hadjáratok zseniálisan szervezett katonai tervek alapján zajlanak, s mindig célirányosan folynak. Ezen hadjáratok a legújabb kutatások szerint más célt is szolgáltak, mint a nyilvánvaló megfélemlítést. Egyet biztosra vehetünk, **ezek sosem**

voltak területszerző, más népeket leigázó, hódító hadjáratok. Ha ilyen céllal történtek volna, ma a Buda központú Magyar Birodalom nyugati határai egy kevés történelmi szerencsével akár az Atlanti-óceánnál is lehetnének, hiszen ilyen mérvű hódításhoz az árpádi visszatelepülést követő évszázadokban megvolt a kellő magyar katonai erőfölény.

Ezzel szemben a magyarság mindig csak a saját ősi jussát, a *Mag-országot* kívánta uralni, s az azon való békés, magyar mag-életet akarta megőrizni, s hadjáratai, melyeket egyenesen arcátlanság „*kalandozásoknak*” nevezni, olyan nyugati egyházi és világi központok ellen törtek, melyekben sejtethetően ott rejtettek a nyugat által kirabolt avar-magyar aranykincsek. Ezek között ott volt a *Magyar Szent Korona* is. Így járják meg ekkor folyamatosan hadaink a *Rajna* vidékét, hatolnak el *Fuldáig*, portyáznak *Metznél*, a *bremeni* tengernél, támadnak a *szász hercegség* ellen 919-924 között, majd mőresre tanítják *Aquiliát*, *Lombardiát* és *Toulouset*, hogy *Szent Gallen*, *Champagne*, *Merseburg* lerohanásán keresztül 937-ben megjelenjenek az *Atlanti-óceán* partjainál. Mindeközben 934-ben ott találjuk őket *Konstantinápoly* alatt is.

A 955. évi ún. *augzburgi „Ungarnschlacht”* („magyarmészárlás”) után, melyre a Nyugat máig oly büszke, mint a fejlődésben visszamaradt, gyáva kisfiú kamaszkora első, visszaadott pofonjára, a nyugati történetírás által agyonhallgatott visszavágás alkalmával megsemmisítő csapást mérnek *Bajorországra*, *Szászországra* és *Thüringiára*, *Lotárföldre*, *Galliára*, *Lombardiára*, hogy végezetül *Itália* keménykezu katonai megfélemlítésére is sor kerülhessen. 958-tól 970-ig pedig, hogy a keleti határok felől is biztonságban lehessenek, *Bulgária*, majd ismét *Konstantinápoly* ellen fordulnak. Mint *Daczó Árpád* írja, 54 hadjáratunkból csak háromszor voltunk sikertelenek, ami 94,4 %-os sikert jelent. Ezek a hadjáratok megtörik a *Magyar Birodalomra* fenekedő keleti és nyugati hatalmak katonai erejét, és az 1242-es mongol betörések kivételével Magyarország *Mohácsig* (1526.) békében és gyarapodásban élhetne, s Mohács talán sosem következett volna be, ha a nyugatiak beházasodásokon keresztül, hazánkba delegált egyházi főembereik aknamunkája által, vagy más direkt és indirekt módon nem szólnának bele belső történelmünk alakulásába.

Ezek nyomán ugyanis a belső egyensúly, az ország belső rendje lassan megbomlik, s az egymással szembe forduló, az idegen földesuraktól és udvari arisztokráciától jobbágyvá alacsonyított magyar paraszt és a többnyire ekkorra már idegen vérű magyarországi főnemesség ellentéte folytán, a mohácsi vész előtt 12 évvel kitör és levertetetik a *Dózsa-féle parasztlázadás*. Ennek eltiprása oly mértékű gyengülést eredményez, melynek egyenes következménye a mohácsi tragédia. *S* ezzel a vesz-es csatával elesik az ország területének nagy része, s megkezdődik a magyar történelmi veszszöfútás.

A török megszállás nemcsak a nemzettest megbomlását, a nemzeti akaratérő leéledését hozza, hanem geológiai katasztrófát is okoz, hiszen ekkor pusztul ki az ésszerű gazdálkodás elhanyagolásával Alföldünk őserdeinek hatalmas hánya-

da, s kezdődik meg az egykori termőföldek szikesedése. Ekkor az események a „dominó-elv” alapján követik egymást. A török uralmat gyengíti a magyarság szét-szórattatásában is hősiess, bátor népi és vallási ellenállása.

A török takarodásával kezdődően a gyalázatos Habsburg család szándékainak megfelelő osztrák megszállás is hamarosan kitermeli a nemzetből a nemzetvezető személyiségét, s a harc megindul az elnyomókkal szemben. Rákóczi szabadságharcának üszkös harcerein aztán újabb szabadságmozgalom nyílik ki, mely szintén leverettetik. A 67-es kiegyezés hazug békéje nem old meg semmit. A vesztes I. világháborút követő 19-es moszkovita patkánylázadáson, aztán Trianonon, majd a vesztes II. világháborún, a kommunista alja-diktatúrán át a nemzetközi szabadkőművességnek elkötelezett hazaárulók irányította, eleve vesztes EU-s belépésig nincs nyugta ennek a nemzetnek egy pillanatra sem.

Igazságos Mátyástól máig a magyar történelem másból sem áll, mint szabadságküzdelmeink leverettetéseiből, a magyar szabadság álmának idegenek általi letapadásából. Így veszi birtokba az országot a török szultánátus, amely országunkat a Nyugat előszobájának vélte, de így a Habsburg dinasztia is, mely a Dél-Kelet és Kelet bejáratának definiálta azt, s ugyanígy rendezkedett be itt a megszálló szovjet hatalom is, akik viszont a nyugati szellem Európájának előszobájaként látták az országot. A nyugatiak nem vették tekintetbe sohasem, hogy Szent István – immár közel egy évezrede mezopotámiai eredetű, keleti kereszténységű – népe minden különösebb lelki megrázkódtatás nélkül felvette a nyugati vallást, s hogy a magyarság minden időben feltételek nélküli lojalitásáról, nemegyszer halálmegvető bátorságról tett tanúbizonyságot, amikor a keresztény (???) Európát védenie kellett.

Nem lehet eléggé hangsúlyozni a példák sorát: A menekülő IV. Bélát elesett-ségében kirabló osztrák herceg jellemtelen aljasságát, a török megszállás 150 esztendejében a római vallású Európától magára hagyott, ezer sebből vérző nemzetünk elesettségét. Sőt, a római kereszténységgel olyannyira összefonódott Habsburg dinasztia pont azt követően használta ki a történelmi lehetőséget Magyarország lerohanására (*erre a hódító katonai akcióra már akkoriban is a „felszabadítás” kifejezést alkalmazták*), amikor a nyugati civilizációt a törtéktől immár másfél évszázada élete és vére árán is megvédő, szétszaggatott, kivézett Magyarország félholtan hevert lerombolt, porig omlott egykori birodalma romjai között.

Ezt követően az osztrákok hatalmukba vették területünket, leromboltatták megmaradt pannóniai és Duna-menti várainkat, nemzeti nemességünk sásfészkeit, hogy elejét vegyék egy esetleges nemzeti ellenállásnak. Ők nem tudták, ahogy mai brüsszeli kollégáik sem sejtik, hogy valójában milyen a magyar lélek: hogy a magyar függetlenséget, a magyar szabadságot célzó lázadás eredményes-e, az nem a várak sokaságától függ, hanem Isten szándékától, a magyar lélek erejétől, s a nemzet önmagába vetett hitétől. De ugyanilyen gátlástalanul hajítottak oda minket 25 évvel trianoni szétदारabolásunk után a keleti pogányságnak, az állati kegyetlenség-gel tomboló szovjet hordáknak, s 1956-ban sem voltak a nyugati nagyvárosokban tiltakozó utcai megmozdulások a szenvedő magyarokért, csak egy-egy tiszta lelkű,

bátor művész, tudós emelte fel a szavát értünk.

Mindenestre itt, a magyar nemzet életerében az egész történelmen keresztül olyan tülekedés folyik a föld birtoklásáért, hogy ha az ember ennek mélységeibe belepillant, nemzeti büszkesége az egekig nő, hiszen nagy értéket kell annak hordoznia, ami ilyen árat, ennyi jellemtelenséget, elvtelenséget, háládatlanságot és számító gonoszságot megér. A török szultanátus, a Habsburg császárság, majd rövid időre egyes területeire kezüket rátevő kisantant szervezkedés gonosztevői, s végül a maradékra számot tartó szovjet terroristák, mind egytől-egyig első-sorban e terület fölött kívántak uralkodni. S most, amikor mintegy fél évszázados gyilkos dühöngése után végre lecsengett a lumpenproletárok kommunista vészkor-szaka, az ellenérdekű külvilág sietős gyorsasággal igyekszik minket beletaszigálni egy minden eddiginél elképesztőbb rezsimbe, diktatórikusan létre- és léprecsalt népközösségbe, melyet Európai Unió néven ismer a nagyvilág, s amit immár majd egy évtizede retteg a nyugati országok lakossága.

Igen, rettegi, mert az unió magyarországi bérszónokainak minden alantas, manipulatív hazugsága ellenére, a „jóléti” Nyugat életnívója rohamosan süllyed, a bevándorlási politika, és a rablókapitalisták kíméletlen gazdaságpolitikájának merev elvtelensége miatt a nép gazdasági ereje, testi és mentális egyensúlya rohamosan romlik, lelke a nemzeti önfeladásban végletesen sérül. Mára pl. az egykor szociális érzékenységről híres német állam politikai vezetése oly mélyre süllyedt, hogy törvényhozói olyan törvény kimunkálásán fáradoznak, mely megtiltaná a hetvenöt év felettieknek az életmentő műtétek elvégzését, hiszen az öreg ember ügyvis csak nyűg a társadalom testén. Ez az elembertelenedett európai erkölcsi mélypont a „szép új világ” egészségügyi Taigethosza. S általában, mint az élő bőr rózsaszínjén átütő hullafoltok, jelennek meg az egykori jóléti társadalmak életfelszínén a belső rothadás jelei.

Ennek az európai torzszülöttnek a fő hibája az, hogy nem a nemzetek sokféleségének összhangjára törekszik, hanem éppen ezen sokszínűség, nevezetesen a *nemzethez tartozás* lélekemelő, közösségi érzést formáló vonásait nyesegeti, kívánja megszüntetni. Azaz nem *összhangra* törekszik, hanem *egységre*. Az egységre törekvés magában még nem lenne baj, ha a kontinens *háj-népei* ezt Európa ősnépének, a *Mag népének* szellemi-lelki-kulturális hagyományára, s a mára részletesen megismert és megírt, az évszázados indo-európai hazugságtömeg kódéből elősejtlő, igaz európai történelmi tényanyagra épülne.

Ezzel szemben az Európai Unió egyfajta amerikai modelk kíván követni. Ott is úgy kezdődött az „építkezés”, hogy az oda érkezett nyugat-európai csöcselék a saját szellemi és etikai színvonalánál sokkalta magasabb nívón élő és gondolkodó ősnépet, az indián közösségeket kulturálisan és fizikailag is megsemmisítette, a maradékot pedig rezervátumokba szorította, ahol élete értelme és célja a pusztta túlélés. Ha Európa modellje az ősnép etikai-szellemi hagyományaira épülne, tiszteletben tartaná ezen hagyományok történelmi érdemeit, akkor sziklára épülhetne.

Igaz, ez esetben nem is kellene az egységre törekedni, mert az egység adva volna

ebben az alapállásban, s az egységre törekvés helyét automatikusan a béke, az útemes, gyors belső fejlődés, az egymás segítése, testvérmépi közösség, a politikai és gazdasági tolerancia összhangzattanának törekvései vennék át. A ma megvalósuló formáció ezzel szemben homokra építkezik, mert a soha nem létezett inoeurópai hagyományokat veszi alapul, s a mára bizonyítottan soha nem létezett „nagykárolyi” birodalmi képletet, ami illuzórikus irányba, azaz totális politikai, gazdasági és erkölcsi irrealitás felé sodorja a szervezetet. Ennek a sodródásnak vagy gyors felébredés lesz a következménye, ami sürgősen elvégzett és feltételek nélküli, mindent átfogó tudati korrekcióval jár, vagy a belső erkölcsi felőrlődés nyomán fellépő népharag tombolása. Tessék, uraim, magyargyűllőlő Jürgens és Verheugen páholytestvérek, lehet jövőképet választani!

Manapság felmerülnek a kérdések szinte minden magyar lelkében: kell ez nekünk, jó lesz ez nekünk, s mire jó az egész majomcirkusz? A magyar ember számára a válasz a magyar történelemben, a magyar jellembe, a magyar néphagyományba, magyar Földanyánk arcának ránciba írva áll előttünk. Akinek füle van, hallja meg a messzi idők szavát, akinek szíve van, érezzen rá az igazság csendes üzenetére, akinek intelligenciája van, gondoljon utána, miről szól valójában ez a történet!

II.

Az őstörténet-tudomány a hamisítások szövevényében és az igazmondók szövetsége

A tudomány minden időben *hatalmi ágazat*, melynek igen komoly gazdasági-megélhetési vonatkozásai vannak. Nincs ez másként a történettudománnyal sem, s főleg ezzel a tudományággal nincs, amelyik minden korban a politikai hatalom hordozóinak manipulatív szándékaitól függött. Azt már megszoktuk, bár elfogadni sosem lehetséges, hogy ókori történelmünk tényeit az akadémiai áltudományoskodás, a hatalmi ágazat mélységes hallgatása veszi körül, mintha a fehér civilizáció ókorán csak az egyiptomi, görög-római, és zsidó kultúrák léteztek volna, s minden más alakulat ezekből lopkodta volna össze a sajátját, aztán hogy középkori történelmünket teljesen tudománytalanul és alantas faji és hatalmi szándékoktól vezéreltetve szinte a felismerhetetlenségig hamisították, csonkolták. Ma éppen a bajor *Heribert Illig* professzor bizonyítja be, hogy az európai középkort már magában a középkorban is a hatalmi célok elérése érdekében hamisították, s a VII-VIII-IX. századok művileg megkonstruált, célirányosan szerkesztett „történelmét” a Köln-Róma-Bizánc tengely egyszerűen beletoldotta a valóságba, s ezzel mintegy három évszázaddal meghosszabították a valódi történelmet. Arról azonban keveset tud a magyar közvélemény, hogy az egyetemes *őskorral*, s ebben kiváltképp a kárpát-medencei őskorral is ugyanez történt. Ha ezek kapcsán előzetesen utalást teszek arra, hogy a Kárpát-medence őskora is szoros kapcsolatban áll a magyar nép történelmével, azt hiszem, nem árulok el titkot. Ezekre a hamisításokra mutatok néhány jellemző példát.

A *Badiny Jós Ferenc* professzor, de más neves történészeink őstörténeti munkáiban is negatív példaként idézett *Gáboriné Csánk Vera*, akadémiai indíttatású régész-történész is ennek az igénynek megfelelően ír, amikor a *Kárpát-medence* őskorával kapcsolatban így vélekedik a mintegy 30.000 évvel ezelőtti *érdi* emberletről: „az erdi telep kultúrája világosan *délnyugati* kapcsolatokat mutat.” Itt tehát megfogalmazódik, hogy a magyarországi lelet nem őshonos magyarországi kultúrára utal, hanem egy, a Kárpát-medencéhez viszonyított *meghatározatlan* délnyugati területről, talán a mai Szlovéniából, Itáliából, Franciaország déli területeiről származik, de a kijelentés tudománytalan pontatlansága alapján gondolhatunk, amire éppen akarunk. Érdekes módon a történész nem közli, hol lenne ez a fiktív származási hely. Nem sokkal ezután így ír: „A telep jelentőségét könnyű összegeznünk. *Újfajta települési mód... – egy új kultúra. Ilyen erős specializálódást – amely nyílt fennsíkon, síkságon, barlangoktól távol, a természeti környezettel szinte ellentétben áll – máshol nem találunk.*” (Kiemelések tölem.) Most akkor délnyugatról származik e kultúra, vagy „*Ilyen erős specializálódást... máshol nem találunk*”, tehát a Kárpát-medencében őshonos kultúráról van szó?

A válasz egyszerű: Az Akadémia által elismert tudós a fölötteseivel, kenyéradó gazdáival való hallgatólagos megegyezés alapján megszabott, pozicionált helyzetéből adódó vállalása, hogy a kárpát-medencei őskort alapjaiban meghamisítsa, még tudományos önbecsülésébe gázoló ellentmondások papírra vetése árán is. Ez a folyamatos történelem ugyanis a világnak egy olyan pontján folyik, mely tényeivel egyrészt a *zsidó Biblia* szellemiségének sugalmazását cáfolja, hogy ti. az emberiség őshona, bölcsője az a közel-keleti térség, mely a bibliai népség faji fennsőbbiségét, valamiféle „isteni” kiválasztottságát bizonyíthatná. Másrészt semmiféle összhangban sincs az eme őszövettségi szemlélet által uralt *indoeurópai történetírás* sovíniszta, faji, s emiatt hazug, csaló igényeivel, mely egy soha nem létezett „*árja*” *felsőbbrendűség* vakhitében csúcsonylik ki. Hogy a leletek tényei az elmélettel ellentétben tények maradnak? Ugyan kérem, ki foglalkozik ilyen kicsiségekkel, amikor a magyar érdekekbe való belegázolás lehetőségére adódik ilyen csábító alkalom?!

Az említett két igény, a *szemita* és az *indogermán* is ellenfélként áll szemben egymással, melynek végkifejlete máig legerősebben a *német nácizmus* zsidógyűlöletében, fajelméleti készletéseiben, s a cionizmusnak az európai civilizációban való szintén rasszista, emberellenes, társadalombomlasztó, keresztényellenes aknamunkájában mutatkozik meg. Igaz, a mai nyugati és a közel-keleti érdekköröket mindössze két kapocs köti össze: ideológiailag a mindenkori nemzeti igényekkel ellentétes érdekek kölcsönhatása rendelt, immár „*júdai*” *kereszténység*, politikailag pedig a hasonlószerű alapokon álló, erkölcsi fellazító politikát folytató *kozmpopolita liberalizmus*, a Kárpáti Haza ősnépe előkerült tényeinek sokasága mégis elégséges alap ahhoz, hogy a történelmi és politikai hun-magyarellenességben egy táborba verődve e két, alapvetően egymással szembenálló érdekcsoport félretegye ellentéteit. Ezért láthatjuk, hogy pl. a Magyar Tudományos Akadémiában milyen jól megférnek

egymás mellett e két, magyar történelmet hamisító csoport ezügyben egymással mindig kooperatív bértollnokai. Az igazi ellenségképet mindkét nemzetidegen irányzat a Kárpát-medence igaz magyar történetének teljes és mély ismeretében alkotta meg, és saját elméleteinek rendszerét annak elfedésére, elleplezésére állította fel. Ennek lényege a következő: **a legfőbb ellenség a magyar, aki nyilvánvalóan a mai Európa őskultúrájának hordozója, amely földrész mai civilizációs és kulturális magasrendűségét bizonyítottan ennek az őskultúrának köszönheti.**

Ezen túl a magyar nemzet szoros leszármazási kötelékben áll a közel-keleti őskorból az ókorba hajló idők hajnalának, s az emberiség történetének első kultúrnépével: a káldeus-szumírral, a szabir néppel. Ezzel a magyarság beleágyazódik e hatalmas szellemi, erkölcsi és civilizációs tőkét felhalmozott nép hagyományára épülő más magaskultúrák kontinuitásába is (szkíta, hun, pártus stb.), amelyek szent irataiból, ősi tudáskincséből, néphagyományaiból és tudományos, kulturális és civilizációs fölényéből merítve, elplagizálással, majd az elcsent ismeretek vérmérsékleti indíttatású elemekkel való elferdítésével létrejött az ókori héber vallási hagyomány, a *jahweizmus* is. Ennek a gyilkos istenképnek megszelídített változatává vált mára a nyugati kereszténység minden válfaja, a farizeus Saul rabbi teológiáján alapult minden vallási-ideológiai irányzat, mely története folyamán őséhez hasonló jahwei kíméletlenséggel bánt el mindenkori ellenfeivel.

Ha ennek igazságáról nem győződünk még meg, gondoljuk csak végig a „keresztény” Nyugat történelmét, a vallásháborúk sokaságát, a jézusi tolerancia teljes hiányát a középkort sötétte tevő vallásüldözések, elevenen égetések, a Nyugat minden emberi sőpredékét a keleti kultúrákra ráárasztó ún. „keresztes” hadjáratok során, vagy a más kontinensek idegen kultúráinak, s a kultúrahordozó embernek tömeges kiirtását látván, akik szabadságjogaikra hivatkozva szembeszegültek a hódító despotáknak. *Várkonyi Nándor* írja le a „*Szíriai oszlopai*” c. könyvében, hogy a nyugati keresztény Anglia arisztokratái hogyan vadásztak lóról Dél-Afrika törpe pigmeusaira a XIX. század végén, s hogy a British Múzeum állattárában még a XX. század közepén is láthatóak voltak kitömött negroid holttestek. Vagy gondoljunk csak a XVI. század Dél-Amerikájára, amely színpada volt a spanyol egyház és a szintén római vallású portugálok vitájának arról, hogy az Amazonas-menti *indiók* emberek-e, vagy csak beszélő állatok, s mint ilyenek, vadászhatók-, adhatók-vehetők-e.

Igaz, jól tudjuk, hogy az Egyesült Államok fehér történetének kezdetei az Európából oda menekült kalandorokhoz és bűnözőkhöz, Európa aljanépségéhez kötődik, de annak történetéhez szorosan hozzá tartozik a mintegy hatvanmillió indián halott ténye, akiket hasonlóan aljas, faji alapokon irtottak ki – akárhogy is nézzük – keresztények. Nem véletlenül fogalmazta meg a következő kijelentést az igazságot mindig szem előtt tartó *XXIII. János pápa*: „*A kereszténység története a keresztény tanítás tökéletes cáfolata.*” Igaz, az említett bűnök csak ritkán, s csak kevésbé álltak közvetlen összefüggésben a nyugati Egyház szervezetével, a papsággal, vagy magával a mindenkori pápa személyével. Többnyire világiak gyűlöletes cselekedete-

tei voltak azok, azonban a nyugati kereszténység Jézus napfényes, mediterrán szeretet-vallásának istenképével szemben a kezdetek óta átvette a zsidó vallás gyűlöletkeltő, gyilkos istenképének egyes vonásait, annak egy megszelídített változatát tette meg sajátjának egy büntető és jutalmazó *pantokrátor-istenalak* képében, aki inkább egy evilági, feudális zsarnokra emlékeztet, mint édesapára, s ezzel az őszövségi eredetű torzképpel mentális alapot biztosított ezekhez a bűnökhoz.

Ez a mentális örökség intenzitásában megfogyott a századok múltán, alapjaiban, teológiájának szemléletében azonban máig semmit sem változott. Példaként gondolhatunk éppen jelenünk nyugati „kultúrájára” is, mely kizsákmányoló politikai-gazdasági koncepciójával mára csalódott, kiábrándult, lelkileg beteg, szellemileg devalválódott tömegeket hozott létre, ideológiájában az ateista nihilizmusra épül, azaz nem egyfajta eszme igenlésének, hanem egy vehemens tagadásnak alapján álló ideológiára. A kereszténység eme nyugati alakulata az évszázadok során nem volt képes tanítását és Istenről vallott felfogását megtisztítani a júdaizmus átkos örökségétől, sőt a II. Vatikáni Zsinat óta, mellyel gyakorlatilag a jeruzsálemi szanhedrin Rómába, s ezáltal egyszersmind új vallási keretekbe helyezte át székhelyét, ez a tört, torz felhang egyre erősödik, s így mára nyugati s keleti tömegeinek lelkét nagyrészt elveszítette, a megmaradt rész pedig vallását többnyire folklórszerűen űzi.

Ennek legfőbb oka, hogy a keresztény ember mélyen érzékeli, hogy a keresztény tanítás társadalmi élete egyetlen pontján sem érvényesül, mert a világot, melyben él, ezzel homlokegyenest ellentétes szabályok vezénylik. Mivel társadalmi jelenlétét érzékeli a „való életnek”, amelyből néha ki-kirándul a hitélet, a vallás világába, ezutóbbit nem tartja életszerűnek. Ezen benyomásai elől képtelen elmenekülni, így a gyengébb, a számára szó szerint kevésbé kifizetődő inspirációt söpri ki életéből. Hogy min át vezetett ide az út?

Atörténelemben ennek a tömegnek végig kellett néznie, hogy a nyugati egyházszervezet egy évezreden keresztül gyilkos hadjáratot folytatott minden olyan Jézus-hitű közösség ellen, melyek ezt a júdaista istenképet távoltartották maguktól, s különböző „eretnkségek” vádjaival illette őket. A mai kereszténység identitásába pedig az egyházszervezetekbe beépített, magasrangú őszövségi ügynőkök nagy erővel sulykolják a zsidó eredetet, a nyugati kereszténység „zsidó szektának” való beállítását, holott tisztá sor, hogy Jézus istenképe és tanítása ezerszer mélyebb gyökerekkel kötődik mind a szumer-káldeus őskinyilatkoztatáshoz, mind pedig a zoroaszteri (Zarathustra) Fény-kultuszhoz, mint a zsidó istenképhez, mely Jézust a gyűlölt Nimród fiának, gyilkos ellenségének tekinti, tanításától undorodva fordul el, a keresztény embert pedig minden tekintetben az állatvilágba sorolja. A kereszténység nevezetesen pusztán egyetlen szállal kötődik a zsidó valláshoz, ez a szál pedig Saul rabbi keresztény-farizeusi teológiája.

De ha a kereszténység nyugati világbeli térvesztését szemléljük, gondolhatunk arra a tényre is, hogy a pápa sokszori, ám nagyon vérszegény és suttozó kérésére sem hajlandó az újdonsült, inkább sületlen európai vezetés az EU alkotmányába

felvenni, hogy az európai kultúra és civilizáció keresztény alapokra épül. Nem is csoda, hiszen a jelenlegi Európában pl. az *iszlám*, s maga az *ateizmus*, de a „*New Age*” mindenféle sátánista, bomlasztó, nemtelen, „hibrid” szektája is éppoly erőkel van jelen, mint maga a kereszténység.

Ezek mellett megjelentek a palettán az olyan szekták is, melyek vallási köntösbe bújtatott politikai-gazdasági érdekszövetségeket alkotnak, mint a scientology, vagy ennek egyik sokat emlegetett magyarországi fattyúhajtása, mely semmitmondó névvel valóban nem árul el semmit létének lényegéről, hiszen aminek jegyében a sátán hadai összegyülekeznek, az is hit. A nyugati átlagember, különösen az új generációk a nyugati, különösképpen az amerikai filmgyártás tematikus programjának hatására a boszorkányokban, kísértetekben, démonokban, talizmánokban éppúgy hisz (Harry Potter-szindróma), mint az angyalokban, ugyanakkor Isten nevének említésére vagy felkacag, vagy elretten ezen „őskori” fogalom hallatán, s tüzet kiált arra, aki említeni merete.

Ezen kívül a világpolitika jelenlegi hatalmi elitje mára már nem a kereszténységen átszűrt júdaizmus, hanem ezen eszme őskori/ókori eredetijének nyílt szekértolója lett, így a kereszténység szelídebb eszményeit már lejárt szavatosságú árunak tartja, s elutasítja azokat, sőt, kifejezetten ellenségnek tekinti. Ami a kereszténységben alapvetően taszító a számukra, azt Jézus e vallásokban mégiscsak fel-felbukkanó szeretet-tanításának elemei teszik. A szeretet, a tolerancia fény-ideológiája ugyanis nem támasztja alá, hanem egyenesen elvetendőnek tanítja az újonnan kiéptülő világkapitalista társadalomfilozófia téziseit, mely a hatalmasoknak, a finánctóke urainak korlátlanul mindent megenged a hazugságtól a gyilkosságig, amint azt az európai politikai élet e napjaiban is láthatjuk.

Lennek „etikai” alapja ugyanis, ha ilyesmiről egyáltalán beszélhetünk, a központi irányítású és központilag manipulált ún. nemzetközi *piacgazdaság* hided, mérlegelést nem tűrő és mereven, kegyetlenül, automatászerűen következetes igényrendszere, melyben semmiféle érzelmi-pszichikai, azaz emberi motívumnak nincs helye. Erről értekezik dühödten már 1949. őszén az életérzését egyébként mindig a bölcseletre és az éber nyugalomra alapozó *Hamvas Béla*, amikor így ír: „...nem az a hajmeresztő, hogy az igazságtalanság megtörténik, a hajmeresztő az, hogy a megtorlás kimarad. A felbőszült gonosztevők maguk is megrettenve ámulnak. Íme, szabad. Nem szakad le az ég. ... Mi volt Szodoma és Gomora ehhez képest? Bagatell. Azt a tűz elemésztette, s ezt itt, a megmérhetetlenül borzasztóbbat, ezt itt szabad, és meg van engedve. Ez az, amit ma el kell viselni. Tudni, hogy ez most szabad. Eltűnni és nem bosszúért imádkozni, és nem gyűlölni, hanem egyre szorosabb szövetségben állni az Úrral. ... Látni, hogy az Antikrisztus országa jön és jön és jön, és ez a nihil és a fantazma országa. ... Mert a valóság a világosság. Isten az egyetlen valóság. Szövetségben állni a világossággal. Nem törődni azzal, hogy a menny az irtózatból leszakad vagy sem, a tenger kicsap vagy sem, és ezt most szabad. Biztos, hogy Szodoma és Gomora ehhez képest vicc volt. Az özönvíz a földre kisebb dolgokért szakadt. De nem özönvizet kérni. Nem gyűlölni. Szövet-

egyben állni az Úrral.”

A magyar nép, mint tudjuk, a római vallás felvétele után is megtartotta ősi, minden júdaiságtól mentes, autentikus Jézus-hitének meghatározó elemeit, s ennek legszembetűnőbb gyöngyszemét, a Boldogasszony-, valamint az ehhez kapcsolódó Babba-Mária kultuszt. *A mi népünk szövetségben maradt az Úrral.* Ez az őskinyilatkoztatáson alapuló hit ma – mintegy varázstűtésre – ébred fel csipkerózsika-álmából, hihetetlenül erősödik, és sorra járja a nemzeti elkötelezettségű magyar lélek mélységeinek tárnáit. Ez a tiszta hit ugyanis egyszerre építi a nemzettudatot a nemzetközösségben, és gyógyítja az egyéni sérüléseket, ferdeségeket, hajlítja helyre a félrenőtt magánéleti beidegződéseket. Nemzeti múltunk szellemi tendenciái ősi vallási Fénykultuszunkat, a magyar ember szellemi-lelki örökségét pedig levethetetlen, szinte genetikai sajátosságként építették be a magyar létbe.

Szent ünnepeink, melyeknek vallási és egyben politikai tartalmát a nemzettudat fogja egy csokorba, milliós, és egyre növekvő embertömegeket vonzanak ma is az utcákra. Nálunk a hitélet és a politikai élet eseményei mélyen összefüggenek egymással, spirituális koreográfiájukban, mondanivalójukban mind-mind nemzettudatunkkal állnak kapcsolatban. A magyar lét ilyen tekintetben egy és oszthatatlan. Nekünk nincs külön istentudatunk és politikai elképzelésünk, mely alapján életünk részleteit tervezzük. Nálunk vagy minden rendben van, vagy semmi sincs rendben. Az élet különböző rétegekre bontása, az elvadult analízis nyugati sajátosság, ugyanúgy, ahogy a felületes egységkeresés a kelet hibája. Nálunk minden mindennel összefügg, de semmi sem ölt uniformist, mert csupán a dolgok lényege, a gyökérszintjük azonos, mert a jelenségek, melyek e nép életének héján zajlanak, ugyanazon gyökerekből táplálkoznak. Nincs tehát a magyar életnek olyan vonása, mozzanata, lelki rezdülése, mely elfogadható lenne ezen alapvetően és minden ízében „*káimi*” indíttatású világ számára.

A harc tehát – immár a történelemtudomány terén – ismét a vezetésért, valamiféle lehetetlen és soha nem volt elsőbbségért folyik, mint a zsidó *Izsák* és *Jákób* képletes történetében, mely a mára világhatalomként fellépni kívánó önkiválasztottak mentális sajátosságaira vet fényt. Eszerint a hatalom és az azt biztosító anyagi javak megszerzése és megtartása minden eszközt szentesít: a hazugságot, a hamisítást, a csalást, a gyilkosságot, akár a tömegmészárlásokat, ezen túl a rasszizmus minden válfaját és bármiféle kirekesztést is, de az ember még a testvérei (*arab-zsidó ellentét*) számára szóló áldást is elsikkaszthatja egy tál lencse fejében, hiszen eladó az egész világ. Ezekben az alapokon állt a görög-római rabszolgaság, valamint a középkori feudalizmus is, s ezen áll a mindenhatónak kikiáltott „kapitalizmus” politikai eszméje is. Erre mélyre süllyedt szellemi-etikai alapokon áll tehát ma az a vezető hatalom, mely az emberiség, Európa, s benne a magyar nemzet története megírását, s az ilyen irányú könyvkiadásnak a „copyright” – jogát kezében tartja.

A hamisítás politikai-ideológiai alapokon áll, s lényege tehát, hogy bebizonyítsák, a Kárpát-medencében nem jöhetett létre semmi eredendően pozitív eredmény,

ez nem olyan hely, amire érdemes lenne régészetileg, vagy bármilyen tekintetben odafigyelnünk, hiszen ide mindent úgy hoztak be, s itt az elmúlt évszáz- és tízezeredekben sem lehetett semmi említésre méltó, ami másutt ne lett volna meg. Ez a hamisítási készség egyértelműen magyarelles fajelméleti háttérrel rendelkezik. Ennek az eszmerendszernak a kereteibe nem fér bele a magyarság önálló nemzeti létében kapott, isteni kinyilatkoztatáson alapuló nemzeti-népi őshagyománya, s szent küldetésén alapuló történelmi öntudata. Hogy ennek útját szegjék, meghamisították a magyarok történelmét.

Mára ez a törekvés olyan méreteket öltött, hogy a magyarok fölötti politikai hatalmat önkényesen megragadó parlamenti keretű, magát folyamatosan legalizálni próbáló politikai terror-hálózat a törvénykezés által, a reformoknak álcázott leépítő politikai lélek-pogromokkal, kiszorítással, nemzetellenes rendelkezésekkel, a magyar munka leértékelésével, a néplélekszám drasztikus, művi csökkentésén át, egészségügyi rendelkezéseivel, a gyógyszerek és az egészséges élelmiszerek árának manipulálásával, a nemzettudat tematikus sárbatiprásával, az elszakított, de soha el nem szakadt nemzetrészek folyamatos megalázásával, a szexuális ferdeségek terjesztésén át elérendő családbomlasztással, nemzetellenes betelepítési politikával egyenesen e nép kulturális és fizikai kipusztítására tör. Ezeket a szándékokat e csoport már nem is rejti véka alá. Ennek a törekvésnek egyik szellemi vonatkozása az említett történészek hamisító szándéka. De térjünk vissza a őskor történetének tényeihez.

Így számol be az említett régészről arról is, hogy *a mikrokarbon vizsgálat által 33.000 évesnek ítélt tatái őskori leletek a neandervölgyi ember hátrahagyott leletei*. S teszi ezt annak mellőzésével, hogy Tatán egyetlen koponyacsont is előkerült volna. Igaz, s ezt egy történésznek tudnia kellene, a primitívnek tartott *neandervölgyi ember* a meghatározásban megadott idő előtt mintegy *százezer évvel kihalt*. Ez azonban nem ingatja meg őt abban, hogy hamisítson, hazudjon, eltorzított arányokban hangsúlyozzon. Nagyvonalú eszközhasználatában az indogermán és ó-szövet-ségi érdekeket egyaránt érvényesítő *Magyar Tudományos Akadémia*, amikor a magyarságot meg akarja alázni.

Az igazság az, s a nemzetközi tudomány is kénytelen elismerni, ha ferdt, hamisít is, *a kárpát-medencei leletek, melyeknek tényanyaga – szerényen számolva – a medence elmúlt háromszázezer évét kitölti egy, a magasrendűség irányába haladó, szakadatlanul fejlődő kultúrérettel, egyben folyamatos civilizációs fejlődést mutatnak a barlangi embertől egészen a síkságokat belakó, városépítő, mezőgazdálkodó, a csillagvilág mélységeibe tekintő, gondolatait leíró emberig*. A mintegy félmillió éves *vértesszőlősi embert* hiába próbálja meg akadémiai nyomásra pl. a kényszer alatt szintén itt-ott hamisítgató *László Gyula* történész az *1050* köbcentis koponyatérfogató *pekingi előemberrel* azonosítani, előbbi koponyája *1400* kcm feletti, ami a mai ember átlagosan *1450* kcm-es koponyatérfogatóval összevetve elenyésző különbséget mutat. De hát lehetetlen, – borzad el a közel-keleti, s ugyanakkor indogermán érdekű történészgárda – hogy a Kárpát-medencében

már 500.000-300.000 évvel ezelőtt ilyen értelmes emberi jelenlét lehessen, még ha a konkrét jelek erre mutatnak is!

Természetes dolognak tartom, hogy a tisztelt olvasó, amikor valaki a történelemtől szólva munkájában többszázéves évet átfogó elméleteket érint, értetlenül csóválja a fejét, hiszen a tudományos körök csalói, csúsztatói, bértollnokai hozzászoktatták őt iskolai tanulmányai során ahhoz a hamissághoz, mely szerint az ember történelme maximum 4-5-6.000 éves, s mintha ez a párezer éves emberiség előzmények nélküli magaskultúrájával egyfajta varázstütsére jelent volna meg a semmiből, a sötét őskorok mocsári ködökből felmerülő történelmi terein.

A jelenlegi történetírók összezavarnak két fogalmat: az „*írott történelem*” (mármint az általuk megírott történelem) és a „*történelem*” fogalmát. Olyan ez, mintha valaki azt állítaná, hogy egy ember élettörténete abban a percben kezdődött, amely korból első levelei származnak. Eszerint annak az embernek, aki az esti lakolásban, 40 évesen sajátítja el az írást, az első negyven éve nem is létezett. De itt is csúsztatás történik, hiszen a „szaktudósok” az ember írásbeliségének bizonyíthatóan mintegy 35-50.000 éves tényét is minimálisra, mintegy 5-6.000 évesre csökkentették! Ez a szemlélet a nemtudásra, a tájékozatlanságra, s a tudományos testületek szellemi fölényének, hatalmának mindenhatóságára alapoz.

Az a tény, hogy a történelemkönyvek valamiről hallgatnak, nem jelenti azt, hogy az nem is létezik. Hogy amit kimondanak, az hazugság, megszoktuk már, bár el nem fogadjuk azt. A nem is többszázéves-, hanem – s most jól kapaszkodjunk meg egyenesen többmillió éves *homo sapiens* nyomai azonban tucatnyi helyen bukkannak fel folyamatosan a világon, csak ezek a leletek nem illenek bele a bibliai származású *Darwin* világképébe, mely egyfajta teljesen logikátlan és megalapozatlan lefolyású *evolúciót* feltételez.

Ennek elképzelése szerint a fajok, eljutván egy fejlettségi szintre, feladnák fajtárukat és más, az eddigiektől tökéletesen eltérő fajok őseivé válnának. (A szabadkőműves aranycsinálók szimbolikus elve volt valaha, hogy az anyagvilág kémiai elemei tetszés szerint bonthatók, és építhetők új elemekké egybe. Lehet, hogy ezt az anyag törvényei megengedik, az élővilág azonban nem ismer ilyen manipulációs lehetőségeket, hanem mereven ragaszkodik belső törvényeinek állandóságához.) Ez a szemlélet figyelmen kívül hagyja azt aényt, hogy a fajok kialakulása folytán nem csupán biológiai folyamatok zajlanak le, hanem csak az egyes fajokra jellemző lélektani, belső törvények is kialakulnak, melyeket sem a fajok egyedei, sem maga a faj többé felrúgni nem képes.

Még az egyes vércsoportok semlegesítése is lehetetlen feladat a „tudomány” számára, a fajok közti átjárhatóság lehetőségének feltételezése egyenesen ostobaság. *Várkonyi Nándor* írja „*Az elveszett paradicsom*” című művében: „*A fejlődéstan elvégre nem csekélyebbet állított, mint hogy az élő anyag maga-magát építette ki, gépiesen és kényszerűen, a milliárdnyi emberi értelmet meghaladó, tökéletes formává, az alaktalan protoplazmától a fömlődöskig. De ha keressük a dokumentu-*

mokat, és ha megkérdezzük a természet élő és holt leltárát, hogy ez a milliárdnyi forma hogyan alakult ki, igen gyér, sőt elégtelen feleletet kapunk.”

Michael A. Cremo és Richard L. Thompson amerikai történészek a „*Verbotene Archeologie*” (Tiltott archeológia) c. munkájukban (Weltbild Verlag GmbH, Augsburg 1996) a következőről számolnak be az 1979-ben, Kelet-Afrikában talált leletek, 3,6 millió éves emberi lábnyomok kapcsán: „*Man darf daher wohl eine Möglichkeit in Betracht ziehen, ...dass vor 3,6 millionen Jahren im Ostafrika Geschöpfe lebten, deren anatomisch moderne menschliche Körper zu ihren anatomisch modernen menschlichen Füßen passten. Vielleicht lebten sie in Koexistenz mit affenähnlichen Kreaturen. So faszinierend diese archäologische Möglichkeit auch sein mag, sie verbietet sich angesichts der gegenwärtig gültigen Theorien von der menschlichen Evolution.*” Magyarul: „**Az embernek mindenesetre figyelembe kell vennie azt a lehetőséget, ...hogy 3,6 millió évvel ezelőtt Kelet-Afrikában olyan teremtmények éltek, amelyek az anatómiailag modern lábaikhoz illő, anatómiailag modern emberi testtel rendelkeztek. Az lehetséges, hogy ezek koexistenciában éltek majomszerű élőlényekkel. Akármilyen érdekesítő is ez az archeológiai lehetőség, az ezzel ellentétes emberi evolúció elméletét tekintve, betiltatott.**”

Mary Leakey régész nő így ír az általa megtalált leletről: „**Legalább 3.6 millió évvel ezelőtt, a pliozénban egy olyan lény mozgott egyenes testtartással és két lábon járván, akit én a mai ember közvetlen elődjének tartok.**”

A még ennél is messzebbre vezetnek az amerikai Dr. Don Patton, a praktikus geológia professzorának kutatási eredményei, aki a dinoszauruszok megkövült nyomai mellett, azzal azonos földtörténeti rétegben a mai ember fiziológiai és szellemi fejlettségi fokán álló ember megkövült lábnyomait lelte fel. Azét a vadászét, aki a dinoszauruszokat követte, s vadászott rájuk. **A dinoszauruszok pedig tudvalevőleg 62.000.000 évvel ezelőtt kipusztultak a földön.** A professzor így ír e történeti tények „tudományos” fogadtatásáról: „**A Dallasi Természettudományi Múzeum igazgatója nyomatékosan felhívta a tudományos világ figyelmét arra, hogy az ő elmélete megmagyarázza ezeket a dolgokat. Odament, megnézte a bizonyítékokat, és az volt az álláspontja, – most nem gúnyolódok és nem viccelek, teljesen komolyan azt mondta – hogy ezeket a nyomokat földönkívüliek hagyták hátra. Állítólag ez a „tudományos” magyarázat. Legalább féltucat ember beszélt vele, és ő mindnek elmondta, hogy szerinte ez a magyarázat. Szóval bármit inkább, mint embereket és dinoszauruszokat egyidőben!**”

Ennyit a tudomány hitelességéről! De hiszen miből táplálkoznának a világ minden részén meglevő sárkány-mesék, honnan származna az óriáshüllők világaluralmáról szóló népi emlékezet, ha nem az egykori személyes jelenlét megtapasztalásából? Ráadásul ezek a sárkányok és emberek együttéléséről szóló ősrég történetek az ember egyfajta természet-vallási vonatkozásairól is beszámolnak, melyek során a sárkány megölésének szertartásával a sárkány barlangjából előbújva, az emberi világba visszatért a Nap, az éltető Fény melege. Mi ez, ha nem az ősellenség, a

pusztító szörny elleni szakadatlan harcok, s a végső győzelem hatalmas fényességének emlékezete? S ebben az emlékezetben ott van már az Asszony alakja, aki a szörny fején tapos. Ezek a történetek nem mesék, ezek az emberi archetípusnak kézzelfogható bizonyítékai.

Pusztán érintőlegesen idézem itt a fenti, s ezután következő forrásokat, mert nyilvánvaló, hogy fellelhető, leletekkel igazolható emberi történelmünk évmilliókra, évtízmilliókra vezethető vissza, csak a XIX. század óta vezető pozícióban levő darwinista hatalmi ágazatnak nem érdeke, hogy nyilvánosságra kerüljön az a sok ezer lelet, amelyek más irányba vezetnek. Ha az igazság bekerülne a köztudatba, akkor ugyanis nevetségessé válna az ún. „evolúciós”, másszóval „törzsfajlódási” elmélet. Ennek alaptézise ugyanis, mint már említettem, hogy az egyes fajok időnként átlépi saját addigi biológiai lehetőségeik korlátait, hogy újabb és újabb genetikai, faji „trendeket” hozzanak létre, azaz az élő rendszer időnként a saját gyakorlati lehetőségeinek meghaladásával lép tovább a földön. Egyszerűen fogalmazva ez azt jelenti, hogy a mennyiségi növekedést annak csúcspontján miőségi ugrás követi. Eme lehetetlen ideák mára érvényes végkifejlete abban látszik kiteljesedni, azt hivatott láttani, hogy az evolúció végeredményeként, az emberiség mennyiségi elszaporodása nyomán egy felsőbb, „minőségi” kiválasztás által hatalomra jutó, *uralkodó rassz* venné át a vezető és törvényalkotó szerepeket a teljesség felett. Ennek – a forogatókönyv szerint – egy „*felsőbb értelem*” által kijelölt emberfajta kereteiben kell lejátszódnia, mely változás ennek a „kiválasztott” fajtának totális hatalmi és gazdasági pozíciót bocsát a rendelkezésére. A darwinizmus tehát egyértelműen egy rasszista isten- és világkép világméretűvé terjeszkedéséhez nyújt – jó időben, de teljesen erkölcstelenül – etikai hátteret, s így mélyen illeszkedik a biblikus világkép elvárásaihoz. Mert amit – úgymond – az élő anyag biológiájának belső törvényei is meghatároznak (darwinizmus), s amire még a „természetfölötti” is rányomja a pecsétjét (jahweizmus), arra kimondható, hogy *történelmileg szükségszerű*.

A különböző primitívebb emberszabású fajok (pl. az *australopitechus*, a *jávai előember*, vagy a *neandervölgyi ősember*) és a mai értelemben vett ember egyidejű jelenlétének, valamint az ember ilyen mély ősiségének ténye a földön ennek a fajelméletnek a tökéletes cáfolata, s ennek a köztudatba emelése nyilvánvalóvá tenné bizonyos évezredes faji szándékok alantasságait és további tarthatatlanságát. Dehát erre jelenkorunkban egy lehetséges, lassanként a maga mellszélességében kibontakozó világbirodalom terve épül! A Kárpát-medence ősnépeinek tényei is ennek a törzsfajlódási vonalnak a tökéletes cáfolatát nyújtják, ezért kell ennek igazságait meghamisítani, tényeit eltüntetni.

Pedig egy 120.000 éves kárpát-medencei koponya antropológiai rekonstrukciója is egy olyan fiziológiai, lelki és szellemi fejlettségű, értelmes ember arcvonásait mutatják, amilyen jelenünk emberisége: a *homo sapiens*ét. (Ezt a rekonstrukciót Varga Csaba írástörténész „*Az ősi írás könyve*” c. munkája tartalmazza.) A teljes bukki Szeleta-barlangi, vértesszőlősi, tatai, érdi, budai, alföldi, erdélyi leletegyüttes az i.e-i ötszáz-háromszázezer évben a *homo sapiens* folyamatos jelenlétére utal,

összefüggő, töretlen, egyértelmű fejlődést mutat, mely tekintet nélkül klímaváltozásokra, hihetetlenül gazdag szellemi és civilizációs építkezést jelez. Bár ennek az embernek nyomai a világ több helyén másutt is megtalálhatók, ez a jelenidőnkbe torkolló, *egyenes vonalú kontinuitás* specifikus, kárpát-medencei sajátosság, mely – a mai népek mai kulturális, szellemi állapotát figyelembe véve – példa nélkül áll.

Ez a civilizáció, mivel akkoriban is volt elvándorlás, i.e. legkésőbbben 50.000-35.000 évvel ezelőtt írásbeli magaskultúrájával betértette az egész Euráziát, ez szétterjedt a Brit-szigetektől Indiáig, Japánig, s az északi sarkkörtől egészen Észak-Afrika parti sávjáig, s ez májusi záporként termékenyítette meg a kiszikkadt, szellemileg terméketlen, vagy kevésbé termékeny külvilágot. Az eurázsiai központ azonban itt volt, a Kárpáti Hazában. A Kárpát-medence sugározta szét a saját kulturális és civilizációs melegét a többnyire jéggel borított külvilágba. Hogyan volt ez lehetséges, mi adott ehhez alapot? Ennek eredünk nyomába a következőkben.

* * *

Egyes tudósok, akik tekintélyük megtartása mellett mégiscsak ragaszkodnak tudományos szabadságjogaikhoz, megengedik maguknak, hogy a fellelt tények alapján ne akadémiai elkötelezettségek, azaz faji érdekű hamisítási kényszerek, hazudozás, a valóság egyes tényeinek elhallgatása, lekicsinyítése, mások felnagyítása, határozzák meg következtetéseiket. Ezzel szemben, szigorúan az igazsághoz ragaszkodnak, s a történelem előtti időket tanulmányozva úgy látják, a Kárpát-medence nemcsak földrajzi-stratégiai sajátosságainál fogva, hanem a benne élő ember szellemi fejlettségének sugárzó forrásvidékeként is, komoly ösztönzéseket jelent az ellene törő külső hatalmaknak az e terület fölötti fennhatóság megszerzésére.

Thoma Andor professzor a vértesszőlósi embert, közismertebb nevén „*Samut*” a „*Homo palaeohungaricus*”, tehát „*előmagyar*” névvel illeti. Ő e definíció mellé zárójelben illeszti az „(*erectus seu sapiens*)” – meghatározást, mely jelzi, hogy a tudományos igénynek is eleget kíván tenni, ezért az „*erectus*”, valamint az igazságot is közölni akarja, ezért a „*sapiens*”.

Ezen tudósok közt vannak külföldiek is, mint az angol *Audrey*, aki a vértesszőlósi embert „*Early Hungarian*” – nak, azaz „*ősmagyar*nak” nevezi. Ez a megnevezés nem kíván kommentárt.

Közéjük tartozik *prof. Baldwin* is, aki megfogalmazza, hogy „*Azok, akik ezt a témakört gondosan tanulmányozták, általában megegyeznek abban, hogy az a fajta, amelyet ma Európában a magyarok és a finnek képviselnek, az őskorban majdnem az egész kontinentet benépesített.*” Ezt így egészíti ki a magyar *Mesterházy Zsolt*: „*Azt is kiderítették hamarosan, hogy ez az európai őshonos emberfajta azonos a Közel-Keleten, a Tigris és Eufrátesz folyamközben és a Kaukázus feletti térségben élőkkel.*” Őtöle tudjuk meg ugyancsak, hogy az *UNESCO* könyve *Vértesszőlónak*, a vértesszőlósi ősember maradványai feltárójának munkásságára hivatkozva, ebből a *Szeleta-barlangi* műveltségéből származtatja a *Franciaországban* fellelt őskori *Solutrean-kultúrát*. Ezzel kimondják, a Kárpát-medence tömény-

telen leletének bizonyító ereje arra kényszerít, hogy ezt a területet a *kultúra forrásvidékének* és kútforrásának tekintsük. Mindemellett a leletek tudjuk engedik, hogy ez a mintegy 500.000 éves kultúra töretlenül ível át a mai magyar műveltségbe, népi hagyományba. Ilyen töretlen vonal pedig csak az egyeneságú leszármazáson keresztül vezethet, s amit a megnevezésekkel a tudósok is kétségbevonhatatlanul jeleznek, ezek a sokszázezer éves leletek olyan lényektől származnak, melyeknek nem csak a Kárpát-medence földrajzi egységéhez, hanem szorosan a magyarai fajtához is közük van.

Magyar Adorján, aki az ősidők hagyományában, nyelvi örökségünk hatalmas anyagában, népi mitológiánkban kutat népiségünk egykori nyomai, magyar lelkünk forrásai után, így ír: *„Szerintem mai emberiségünk keletkezési helye mindenesetre Európa volt, éspedig a Kárpát-medence, vagyis Magyarország területe, népmeséinkből és mondáinkból következtethetőleg: a Csallóköz szigetei, amelyek azonban akkoriban még a Duna deltáját képezték volt, mivel az egész Alföldünk akkor még tenger volt, utóbb meg sokáig nagy tó- és mocsárvilág. Régebben, a Biblia befolyása miatt, az emberiség őshazájának, illetve a földi Paradicsom helyének Ázsiát, éspedig Mezopotámiát tartották. Mások szerint és újabban Tibetet, ismét mások meg Közép-Ázsia sík, ma sivatagi részét vélték e helynek.”* (A darwinizmus mai képviselői Afrika déli csücskét tartják az ember eredeti őshazájának, ahol az ún. „*australopithecus*”, a „*délimalom*” élt egykor. Tudósok manapság harsány diskurzusokat folytatnak afelől, létezett-e valaha egyáltalán ez a lény, vagy csak egy hamisító fantázia, az antropológiai barkács-kedv játékos terméke.) Aztán beszámol arról, hogy ezek az elképzelések megdőltek, s hogy korának legújabb nyugati, főként német tudósai az emberiség őshazájának *Európát* jelölik meg.

Ha azonban a Kárpát-medence földtörténeti sajátosságait elemezzük, igen érdekes adatokra bukkanhatunk. Itt nyugszanak ugyanis a Kárpát-medence kiváltságos helyzetének ősokei. Magyar Adorján az ezirányú kutatási eredményeket így foglalja össze: *„A jégkorszakok előtti időkben a Föld egyik sarka Magyarország területén volt, és éppen ezért itt akkor egyenletes, örök tavasz uralkodott, ugyanúgy, mint ahogyan ma a sarkokon örök tél van...”* Magyar Adorján itt a magyar népi emlékezet megtartó erejére utalva, példaként megemlíti azokat a magyar népmeséket, melyek a jégkorok elő-magyar emberének szájával így szólnak hozzánk: *„amikor még egy nap volt egy esztendő”,* vagy pedig: *„akkor még három nap volt egy esztendő. Márpedig egy nap – folytatja – a Sarkokon tart egy esztendeig, illetve ott van fél évig nappal, fél évig éjszaka. Három, avagy csak egyénnénapig pedig csak a Sarkokhoz közel eső részeket tart az év.”* – írja. Aztán arról is számot ad, hogy *„Magyarországon, a Magas Kárpátokat kivéve, soha sem volt jégkor-szak, azért sem, mert itt valószínűleg az egykori nagyfokú vulkánosság miatt ezt a Föld önmelege sem engedte volna meg. Hőforrások a Dunántúlon, Budán s Magyarországon területén egyébként ma is vannak, az Alföldön pedig bárhol fűrnak arézi kutat: forró víz tör föl. De hogy itt jégkorszak sohasem volt, az is bizonyítja,*

hogy az Alföldön nincsenek jégár hordta kőtömbök (erratikus blokkok), sőt hogy ott egyáltalán semmilyen kő – még apró sem – található, amiből az tűnik ki, hogy a Kárpátokról sem hatoltak jégárok (gleccserek) soha az Alföldig, ha a Kárpátok lábainál voltak is ilyenek.”

Az 1993-ban Budapesten, a Pannon Könyvkiadó által kiadott Pannon Enciklopédia a következőket írja erről: „A pleisztocén valódi „jégkorszakai”, glaciálisai a mai Magyarország vidékén nem tápláltak jéget.” (19. oldal) Majd másutt: „A „hideg pleisztocénnek” is nevezett utolsó lehüléssorozat alatt a mai Magyarország földjét sosem borította jég. A hegységkeret gátat emelt az Észak-Európa felől előrenyomuló belföldi jégtakaró elé (a Kárpátoknak is csak a legmagasabb részei voltak eljegesedve); a mi domborzatunkat a periglaciális (jégkörnyéki) területekre jellemző folyamatok vonták – nem lebecsülendő – uralmak alá.” Ugyanezt támasztja alá Zolnay László történész közlése „Az elátkozott Buda – Buda aranykora” c. munkájában: „A jégkorszakokban Észak-Amerika, Észak- és Közép-Európa borealis területeit több száz méter vastag jégtakaró lepte el. Az ekkor már a tenger szintje fölé emelkedett Kárpát-medencét azonban az észak felől előrenyomuló jég nem boríthatta el, hála a Kárpátoknak és az Alpéseknek, meg a Cseh-masszívumnak.” (25. oldal) Az utóbbi jégkorszak előkészítő és levezető fázisával együtt i.e. 75.000-től 15-12.000-ig tartott. Ennek végső időszakára tehető az a kor, amelyben – az amerikai Krantz professzor szerint – a jégtakaró visszahúzódásával a korabeli magyar nyelvű kárpát-medencei népekkel szomszédságban élő, vagy azok közül kiváló, ma *finnugornak* nevezett töredékek, a ma finnugor eredetűnek tartott mintegy 300-350 magyar eredetű szót magukkal vive, a jégtakaró után észak-kelet felé húzódó rénszarvasnyájukat követve mai szállásterületeikre vándoroltak, ahol a jégtakaró visszahúzódása megállt, és a rénszarvas jól érezte magát. (Professzor Krantz újonnan tett, a magyarság őstörténetére utaló tudományos megállapításait a „Szakrális magyar történelem” c. munkámban röviden kifejtettem.)

Tudjuk, hogy az emberi kultúra eredendően *éghajlatfüggő*, s ennek megfelelően fejlődése ott ért el csúcspontokat, ahol a klíma kiegyensúlyozottan meleg volt, s ennek következtében a rajta élő ember lelki, szellemi, erkölcsi alkata is egyensúlyban, egészségesen fejlődhetett. Erre a jégkori *Euráziában* egyetlen hely kínálkozott: a *Kárpát-medence*, mely klimatikus, földrajzi védettségénél fogva már ekkor is alkalmas volt bizonyos állattartásra, növénytermesztésre. Ennek az időszaknak a vége felé keletkezhetett az a csatornahálózat, mely Alföldünk szélét, Jásznagykun, Szolnok, Heves és Borsod megyék nagy részét behálózza, s mely „*Csörsz-árok*” néven vonult be a magyar köztudatba. Ezek az „*árok*”, csatornák minden esetben a *fővizek* irányába futnak, hogy ott vizet vegyenek fel, melyet szétteríthetnek az alföldi területeken. Ezeket a *kőkorokon* át, s még a *bronzkorban* is aktívan használták. Megléttük magasszintű növény- és gyümölcsstermesztő kultúra létrejöttét biztosította, ahhoz alapot adott. Létrehozásuk komoly szellemi felkészültséget, mérnöki, geográfiai, földtani ismereteket, helyismereti tudást és tervezőmunkát igényelt.

Itt, a Kárpát-medencében lehetett tehát az a *klimatizált európai / eurázsiai sziget*, mely a jégkorokat túlélő emberi kultúrának, s Európa ősnépének a bölcsője volt. Ez az *ősnép* beszélte azt az *ősnyelvet*, melynek más, telepes nyelvekkel keveredett lezármazottja az összes mai európai nyelv (*Mesterházy Zsolt: A magyar ókor*), melyeket a másokkal való keveredés mértéke alapján oszthatunk be önkényesen „*germán*”, „*szláv*”, ill. „*román/latinos*” nyelvcsoportokba. Hogy ezek a nép- és nyelvcsoportok mennyire mondvacsinált kategóriák, arra példaként megemlítem a „*szláv törzseket*”, akikkel kapcsolatban *Papp Gábor* nagyon helyesen jegyzi meg, említésként nem átgondolt dolog. Hiszen a „*szláv*” szó a latin „*esklavus*”, „*rabszolga*” szóból ered, s mint ilyen, rámutat a tényre, hogy a „*szláv*” kategória éppen akkor jön létre, amikor az egyént törzsből, ha volt ilyen, kiemelték, szolgává vált, s ezzel megszűnt a törzsisége. Így, ha valaki *szláv törzseket* (szószerint „*rabszolga-törzseket*” jelent), illetve *szláv nyelveket* emleget, ebből csak felszínes kauzális képességekre tudunk következtetni, mert a fogalom végletes önellentmondást tartalmaz.

A történetírás mai értelmében vett „*germán*” kategóriával ugyanígy áll a helyzet. A „*germánosság*” történetírása mindössze két olyan uralkodót említ eddig, aki ezt az átfogó kategóriát a gyakorlatban létre kívánta volna hívni. Az egyik az európai történetírás *Nagy Károlya*, akiről *Illig* professzor kutatása által kiderült, sohasem élt, mitológiai alak csupán. A másikat pedig *Adolf Hitlernek* hívták. Az ő és pártideológusainak eleinte kitűnően működő kezdeményezése, egy korábban sosem létezett, egységes, nordikus mitológia „*wagneri*” megébredése, tudjuk, kudarcba fulladt, bár ennek zenei lecsapódásai ma is a német zenekultúra, vagy ha úgy tetszik, a „*germán*” operairodalom gyöngyszemei, csodálatos alkotások. Ám én ma személyesen is ismerek olyan bajort, aki a „*német*” népiség kategóriáját, sőt, még a „*bajor*”-t is visszautasítja, s identitását oberpfalz-i szülőfaluja nevével fémjelzi. Láttam német tv-adón olyan északnémet játékfilmeket, amelyet a bajor nézők számára feliratozni kellett, de láttam olyant is, mely az alpesi bajor tájszólásban szólalt meg, s az észak-bajorországi frankok számára kellett részben szinkronizálni. A szókincs jó része ugyan megegyezik, de abban is komoly eltérések vannak. A „*német*” vidék lakossága a XXI. század elején még mindig esetleg e törzsi, többnyire azonban nemzeti (faluközösségi) kategóriákban gondolkodik.

Az ún. „*latinokkal*” sem különb a helyzet, mely népek különböző korokban és okokból nyelvükbe olvasztották a régi latin szókincs és nyelvtani rendszer egy részét, de származásilag csak nagyon kevés a közül ahhoz a közösséghez, melyet ma a történetírás a „*latin*” fogalmával fémjel. Mint tudjuk, sem a *gallok*, sem a Kr. e-i 6. században Itáliát benépesítő *szumír-etruszkok*, sem a *japigok*, *umbrok*, *lukánok*, *ligurok*, *samnitok*, *sabinok*, sem az ekkor még az Adriai-tenger belső öble mentén élt *venétek* nem alkottak sem egységes kultúrát, sem ugyanazt a nyelvet nem beszéltek. A *latinok* a Kr. előtti 6. század végén még csupán egy elenyészően kis területen éltek az itáliai csizma Tyrrén-tengeri partszakaszán, a mai Rómától délre, egy, a szárazföld felé terjeszkedő háromszögben. A modern történelmi források közlései szerint a Kr. előtti 5. században a mai Spanyolország területét a *kelta-*

ibérek (keleta = keleti származású népek – nevük tehát csak egykori földrajzi helyzetükre utal, azon kívül, hogy egyedül magyarul magyarul megoldható a jelentése, egyébként semmi mást nem mond), Franciaország területét az ősi *Halstatt*-kultúrkörbe illeszkedő *kelták*, Közép- és Kelet-Európát pedig a keltákkal azonos eredetű, fajú és nyelvű *szkíták*, azaz teljes egészében *ragozó nyelvű* népek lakták be. A déli és északi peremeken csak e „perem”-jellegnek megfelelő nyelvi készletű keveréknépek laktak, akiknek népi-kulturális jellege annak megfelelően alakult különálló csoportokká, hogy milyen mértékben keveredtek az imént említett, a kontinens hatalmas, belső tereit belakó, aglutináló (ragozó) nyelvű nagy nép genetikai készletével, kultúrájával és nyelvével.

J smerjük a magát *latinként* számontartó „románok” „latinságának” eredetét is: valahonnan a *Balkán* déli részéről származnak, valószínűleg az *albánokkal* tartanak rokonságot, s az elenyésző „latinos” antropológiai elem akkor jelenik meg népiségükben, amikor a *velencei dózse* oda számúzi a túltelített velencei börtönök bűnözőit és utcalányait. Ezek azonban sem genetikailag, sem nyelviileg sosem válnak a népösszetételt befolyásoló elemmé. A „románok” eredeti neve, a „*valache*”, az „*oláh*” sem utal mégcsak nyomokban sem a latinságukra. Egykori nyelvüket a „román” nacionalizmus ébredésekor, a XIX. század közepén külföldön, főként Párizsban tanuló, első „román” értelmiségi generáció tudatosan latinosította el egy nyelvújítási folyamat során. A nyolc német történész professzor által összeállított, és 1990-ben Münchenben kiadott „*Der grosse Atlas der Weltgeschichte von der Altsteinzeit bis zur Gegenwart*” (A világtörténelem atlasza az őskőkortól napjainkig) című munka a Római Birodalom ókor végi provinciáinak térképein a mai román *Regát* és a teljes *Erdély* területén „*géták*” (kiták-szkiták) jelenlétéről tudósít, akiket a 3-4. században Erdélyben a „*gepidák*” (*gyepü-da*, azaz *gyepüi* magyariak), a régi román területeken pedig a rövid ideig jelenlévő *gótok* váltanak fel, holott – amennyiben a „román” nép a rómaiak leszármazottja lenne, ekkor már, a római fennhatóságú provincia időszakában jelen kellene lennie e térben. De nincs ott, hanem az Atlasz közlése szerint első *regáti*, igen megkérdőjelezett megjelenésüket a 8. századra teszi így: „*Walachen?*”. Ez a hangsúlyozott kérdőjel a térképeken egészen a 12. századig ott marad, amikor is – az atlasz tanúsága szerint – nagy többségükben *besenyők* lakják e vidéket. Az oláhok Erdélybe történő nagy számú bevándorlása az igazság szerint a török szultánátus balkáni hódításainak korában történt, bár ekkor már éltek ott kis számban *oláhok*, akik népnyzó regáti földesuraik, bojárjaik elől menekültek a magyar fennhatóság alá, s kaptak Erdélyben menedéket. Ezen idők kezdetekor, a XV. században született meg a *Drakula*-legenda, mely vérszívó mítoszi szörnyet faragott a Hunyadi Mátyás börtönében fogvatartott, saját népevel, jobbágyaival kegyetlenkedő, oláh *Dracul* vajdából.

Így nyilvánvaló, ma sem beszélhetünk sem egységes *szláv*, sem egységes *latin*, sem egységes *germán* népekről, nemzetekről. Ahogy Papp Gábor nagy éleslátással megjegyzi: „Az ókort illetően csak nyelvekkel rendelkezünk, amiknek megpróbálunk népeket megfeleltetni.” Ebben a megfeleltetésben azonban, amelyet történeti-

rásnak neveznek, mint látjuk, komoly szerepet játszanak faji érdekek, melyek ezt a tudományágat alaposan félresodorták az igazság útjáról. Ezen említett népcsoportok, a *germán*, a *latin* és a *szláv* nem történelmi, hanem a XIX. század romantikája nyomán született *új-mítikus* kategóriák, melyeknek semmi valódi történelmi alapjuk nincs. Lényegük hasonlítható a bajor II. Ludwig által épített neuschwannstein-i mesekastélyhoz, mely egyfajta túlfűtött és hiánypótló képzelőerő, fantázia anyagi lecsapódása, egyfajta nem létező „ösiség” igényének felmutatása egy olyan korban, melyben Európa népei érdeklődni kezdtek eredetük iránt, s akinek nem voltak nemzeti büszkeségre okot adó ősei, mitológiája, azok kreáltak maguknak ilyeneket.

A *bajorok*, régi formában ejtve „*bayovárok*”, amint nevük is elárulja, „*avar*” származékok. Nevük „*baj*” előtagja talán összefüggésbe hozható a magyar „*bajvívás*” szavunk előtagjának „*harci cselekmény*”-re utaló jelentésével, s így e nép egykori harciasságára mutathat rá. Míg ott tehát mesterséges lombik-mitológiát kotyvasztottak a hamis vonal álmítoszaiból, addig a magyarság megalázására ugyanilyen eljárással s ugyanott ugyanazok az érdekkörök létrehozták a *finnugor-elméletet*.

Ma Európában *tartalmilag* egyetlen, – legyünk óvatosak – több évtizedes, de régészeti leletek sokaságával bizonyíthatóan legalább 8-10.000 éves, töretlen fejlődési vonalat egyazon földrajzi térben felmutatni képes nép létezik: a *magyar*, mely már Európa nevének létrejötté (XIII. sz.) előtt jóval, egyedülálló *nemzetként* élte életét a vén kontinensen! Ez a fogalom egyszerre rejti magában a fajtabeli, tehát a vérségi, azaz *népi* közösség, valamint a szellemi-lelki-kulturális, azaz *nemzeti* közösség jelentéstartalmait. Ezt nagyon fontos pontosan megérteni! Így beszélhetünk a történelemben egymás segítő, egymás kezét kereső, és Árpád alatt egy nemzetté, a magyar nemzetté szerveződő ún. „*magyari*” népekről, ami történelmi / származástani kategória, és egyszersmind *magyar nemzetről* is, mely e történelem során a vérségi hovatartozáshoz, tehát a testi származáshoz képest elvontabb, fennköltebb tartalmakkal gazdagodott. Nincs magyar, akinek gondot okozna a *szerb* vérű *Damjanich* tábornok, akár a lengyel *Bem apó*, a *szlovák* anyától született *Petőfi*, a magát félig *románnak* sejtető *József Attila*, vagy a *zsidó Radnóti Miklós* magyarságával. Szellemi, erkölcsi hagyatékuk ugyanis olyan mértékben köti őket nemzetünkhöz, hogy lehetetlen a különbségtétel vérségi és lelki-szellemi származásuk között.

Másként fogalmazva: a vérségi érv eltörpül a szellemi-lelki-kulturális érv mellett, elenyészik annak felmérésekor. E nemzet mentális fejlettségének korai ismerve ugyanis, hogy az egyetlen Európa népei között, amely a *nemzet*-hez tartozás fogalmát nem köti feltétlenül vérségi, származási jellemzőkhöz, mégcsak nyelvtudáshoz sem olyan nagyon szorosan. A magyar nemzethez tartozás vérzivataros évszázadaink alatt belső, érzelmi töltés kérdésévé lett. Így volt ez pl. az *aradi vértanúk* között magyarul nem is beszélő, egyetlen ízükbén sem magyar származású, ám mégis magyar érzelmű hazafiak, nemzeti mártírjaink esetében is. Ez azt jelenti,

hogy a magyar nemzetfogalom a honfoglalás korától már biztosan, de ugyanúgy mindmáig nem szab semmilyen felszínes, biológiai elvárásokat tagjai számára. Belső értékeket, lelki azonosságot, a magyar kulturális kincs felvállalását feltételezi inkább. Nemzeti hovatartozásunk így a néplelek belső tárnáiba húzódott tulajdonsággá vált. Ezért mondhatta bármiféle önazonosság feladása nélkül, mindenféle önellentmondás nélkül már e korai időben a szigeti hős *Zrínyi* költő unokája, hogy **„horvát vagyok, tehát magyar”**.

Most azonban, e mindnyájunk számára fontos sajátosság tisztázása után kanyarodjunk kissé a mitológia, mégpedig az ó-görög mitológia irányába, mely számunkra igen érdekes utalásokat, ismereteket rejt.